

STICHTING STAMBOEK RONDE- EN PLATBODEMJACHTEN

JAARVERSLAG 1976

De voorplaat is een uitsnede uit een ets van J. Arends, waaronder de volgende tekst voorkomt:

J. Arends delin. aet.

Ab. Blauf Excudit. 1766.

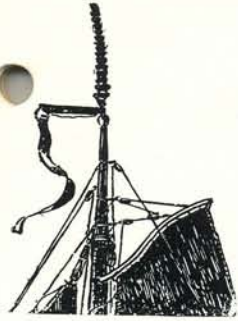
R. Nieuw fidepsit.

*Gezicht van een gedeelte der Stad DORDRECHT,
van de IJzer-Molen op Zwijndrecht te Zien*

*Vue d'un partie de la Ville de DORDRECHT,
prise de l' Moulin à Ciment de la Village de Zwijndrecht.*

*De Wel Eo: Gr: Agtb: Heeren Regerende Burgermeesteren, dezer Stac.
Toegeweij coor: Hun Eo: Gr: Agtb:*

211. Zie naar Ab. Blauf 1766.

STICHTING STAMBOEK RONDE EN PLATBODEMJACHTEN

BESCHERMVROUWE H.K.H. PRINSES BEATRIX

Verslag van de secretaris

Het was allemaal dermate geslaagd, dermate fraai dat de herinnering lang levend zal blijven aan de evenementen van het afgelopen jaar. Evenementen die, begunstigd door uitzonderlijke weersomstandigheden, plaats vonden naar aanleiding van bijzondere herdenkingen in drie steden met ieder een geheel eigen, typerend karakter en waarbij de Stichting voor het eerst haar activiteiten tot ver buiten onze landsgrenzen ontplooidde.

Dordrecht - Antwerpen - New York

Zo'n 140 schepen met vlaggen en wimpels in de Wolwevershaven, tegen de achtergrond van oude gevels en in de verte de machtige toren van de Groote Kerk, welk een imponerend gezicht, nee schouwspel.

Jachten midden in de stad

Foto: Bakhuizen

Het feit alleen dat je met zeilschepen met staande mast zonder moeite als het ware tot het hart van een stad kunt doordringen is op zich al iets bijzonders en doet denken aan de vervlogen dagen van de zeilvaart toen dit volkomen normaal was.

*In de
Wolwevershaven*

Foto: Bakhuizen

Aan die dagen van de zeilvaart herinnerde evenzeer het admiraalzeilen op Merwede, Oude Maas en de Noord, toen de moderne binnenscheepvaart voor enkele uren was stilgelegd en de rivier van oever tot oever bedekt was met de statig voortglijdende zeilschepen. En daarna het contrast toen de voortrazende beroepsvaart weer werd vrijgegeven!

Een reünie in Dordrecht te organiseren was een langgekoesterde wens. Het leek onmogelijk. Maar dank zij het 125-jarig jubileum van de Koninklijke Dordrechtsche Roei- en Zeilvereeniging en vooral dank zij de medewerking van Rijkswaterstaat, Waterpolitie, gemeentelijke havendiensten en het correct in acht nemen van de beperkingen door de beroepsvaart, is deze wens dit jaar in vervulling gegaan. En een ieder is, geloof ik, daarover verheugd.

Het begon vrijdagavond met een waterspel, uitgevoerd door een 40-tal schepen waarvan de bemanningen zich gelukkig alle in fraaie, meest eigen, historische kostuums hadden gestoken. Een waterspel, waarvoor nooit kan worden geoefend, vereist veel van het improvisatievermogen en de fantasie van de deelnemers. In dat opzicht schoten de deelnemers in Dordrecht zeker niet te kort. Ze maakten er een goed spektakel van.

Waterspel

Foto: Boon

Wel rijst zo langzamerhand de vraag of wij met onze beperkte middelen aan de verwachtingen kunnen voldoen die bij een groot publiek worden gewekt. De zeer talrijke toeschouwers op de Papendrechtse en westelijke oevers van de Noord hebben na uren wachten maar heel weinig van het eigenlijke waterspel kunnen zien. Gelukkig bood het door de jubilerende zeilvereniging aangeboden vuurwerk hen aan het slot enige compensatie.

Rivier vol schepen

Foto: Poortvliet

Zaterdagmiddag, zo tegen één uur, de rivier, de drukstbevaren rivier van Europa, wordt stil en leeg, een heel merkwaardig moment.

En dan, vanuit het oosten, weliswaar niet als koningen, maar toch als schepen met iets vorstelijks in hun voorkomen, verschijnen de eerste lemsleraken, gevolgd door een rijkgeschakeerde vloot van een 140 schepen met volle zeilen, omdat ook de wind z'n best deed. Overweldigend.

Er werd goed gezeild, zeker eskadergewijs, al bleef nu en dan de onderlinge afstand tussen de eskaders – uit overigens vaak verklaarbare redenen – te groot.

Dat het geheel goed was blijkt ook uit de brief die de „Admiraal” ons door Haar adjudant deed schrijven:

„Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Beatrix der Nederlanden heeft mij opgedragen U, en door U de deelnemers aan het Admiraalzeilen in Dordrecht op zaterdag 26 juni 1976, haar bijzondere waardering over te brengen voor deze manifestatie.

De kundigheid van de schippers en opvarenden van de deelnemende jachten en de uitmuntende vaardiscipline hebben gezorgd voor een Admiraalzeilen, zoals Hare Koninklijke Hoogheid nog niet in dié perfectie had meegemaakt.

Zij en haar gezin hebben enorm genoten van het schouwspel, hetgeen een waardige afsluiting vormde van een geslaagd bezoek aan de stad Dordrecht in het kader van het 125-jarig bestaan van de Koninklijke Dordrechtsche Roei- en Zeilvereeniging.

Met vriendelijke groeten verblijf ik met gevoelens van de meeste hoogachting,

w.g. J. J. Leefling
kapitein-luitenant ter zee.”

☆ ☆ ☆

Opnieuw fungeerde onze Beschermvrouwe als Admiraal

DE GROENE DRAECK

De Commandant
van het
„beste eskader”
ontvangt de
wisselprijs

Foto: Dutilh

Door een uiterst deskundige jury, ad hoc samengesteld, werd het 9e eskader als het beste eskader aangewezen: de hoogaarsen Aladdin, Turc, Emilia, Steltloper, Sabijn, Vrouwe Clasina en Vrouwe Aagje.

Dit eskader ontving de fraaie wisselprijs die door de Contact Commissie Waterrecreatie Dordrecht aan de Stichting werd aangeboden.

Vervolgens waren we de gast van het gemeentebestuur in het prachtige Statenhof, waar in juli 1572 de eerste vrije Statenvergadering plaatsvond en, zoals de burgemeester het uitdrukte, de Nederlandse democratie werd geboren. Merkwaardig trekje bij deze ontvangst: door de warmte vlogen de glazen met sinaasappelsap en frisdranken weg en bleven de alcoholische drankjes bijna onaangeroerd. Meestal is dat anders op een Stichtings-bijeenkomst.

Want het was warm, erg warm. In het vrij koele informatiekantoor kwam zelfs op een gegeven moment een wat verdwaasd rondkijkende deelnemer binnen; toen gevraagd werd of hij iets zocht was het antwoord: ja, mijn geheugen want ook dat ben ik door de hitte kwijt.

Had u het warm . . .

. . . of liet u zich nat houden?

Foto's: Dutilh

Tjalken
op de
Merwede

Foto: Bakhuizen

Perfekte frontlinie

Foto: Huitema

Hollandsche booten

Foto: Huitema

De VOC-vlag tegen een achtergrond
van eigentijdse pakhuizen

Foto: Stolp

In de grote tent voor de maaltijd was 's avonds gelukkig een redelijke temperatuur en vooral een geanimeerde, feestelijke stemming.

De W. H. de Vos-prijs, een fraai zilveren model van de lemsteraak „Onrust”, in 1915 gebouwd in opdracht van de heer W. H. de Vos uit Dordrecht, werd in 1957 aan de Stichting aangeboden en sindsdien telkenjare uitgereikt aan degene die naar het oordeel van het Stichtingsbestuur zich op enigerlei wijze voor de Stichting en het door haar nagestreefde doel verdienstelijk heeft gemaakt.

Ditmaal, nu we in Dordrecht waren, vond de uitreiking plaats door een kleinzoon van de heer W. H. de Vos, die namens de Stichting de prijs uitreikte aan Rijkswaterstaat, vertegenwoordigd door ir. K. F. Valken, hoofd van de hoofdafdeling Scheepvaartwegen en Havens van de centrale directie van Rijkswaterstaat.

De uitreiking geschiedde op grond van de overweging:

- dat de medewerking en toestemming van Rijkswaterstaat voorwaarde is voor het kunnen organiseren van onze reünies op de Nederlandse scheepvaartwegen;
- dat deze medewerking steeds op de meest voorkomende wijze wordt verleend, waarbij tevens gevraagd en ongevraagd steun en assistentie wordt verleend bij de voorbereiding en de uitvoering van de reünies;
- dat de kennelijk nog levende herinnering aan de tijd dat Rijkswaterstaat zelf zijn taak met ronde en platbodemschepen vervulde, blijkt uit een zich herhaaldelijk op overtuigende wijze geuite sympathie voor het oud-Nederlandse vaartuig.

W. H. de Vos Jr. reikte de W. H. de Vos-prijs uit aan
ir. K. F. Valken van Rijkswaterstaat

Foto: Dutilh

De Lange Afstand-beker werd uitgereikt aan de heer L. v. d. Broek, die met zijn Vollenhovense bol d'Olijke Vis weliswaar de lange reis naar New York niet heeft afgelegd, zoals het oorspronkelijke plan was, maar toch een verre reis heeft gemaakt van Terhorne naar Dordrecht en daarna naar Antwerpen.

Er waren bij deze maaltijd nog meer geschenken. De voorzitter van de K.D.R. & Z.V. offreeerde fraaie, met de hand gesneden wapenschilden met het embleem van zijn vereniging, aan ir. Waller, de Stichting, de commandant van H.M. Panther en mr. Stolp, organisator van het waterspel.

Overigens werden alle deelnemende scheepseigenaren door de Dordtenaren overstelpst met een aantal goede gaven, verpakt in een fraaie en praktische draagtas met het wapen van de vereniging.

De heer L. v. d. Broek ontvangt de Lange Afstandsbeker

Foto: Dutilh

Dank zij de medewerking van de W.V. Strijensas verliep het hardzeilen des zondags en de prijsuitreiking bijzonder vlot. De wind liet het echter volledig afweten, zodat de snelste „drijvers” ditmaal met de prijzen gingen strijken. Vele deelnemers bleven daarna in Zeeland, genietend van uitzonderlijk mooi zomerweer en verzamelden zich op 9 juli in de snikhete slikhaven van Hansweert. Vandaar ging het de volgende dag onder geleide van waterpolitie, loodswezen en de Belgische Marine, naar Antwerpen op uitnodiging van de Royal Yacht Club van België, om deel te nemen en mee te werken aan de viering van het eveneens 125-jarig jubileum van deze oudste Belgische zeilvereniging.

Ook over deze reünie kan slechts in de meest enthousiaste bewoordingen worden gerapporteerd. Hartelijkheid, enthousiasme, gulheid en tegemoetkoming van onze gastheren waren niet te overtreffen. De organisatie was zorgvuldig voorbereid, met een plesante lichte toets en een groot element aan improvisatie, met name toen bleek dat twee zeeschepen onverwacht onze ligplaatsen hadden ingenomen en sluisdeuren door een technisch mankement een groot deel van de vloot midden in de nacht ongeveer 2 uur

lang in de sluiskolk opgesloten hielden. Maar een welbespraakte sluiscommandant verloor ook toen z'n gevoel voor humor niet, evenmin als trouwens de bemanningen. En wanneer kun je beter de verjaardag van een bestuurslid vieren dan op zo'n moment?

*Volte in de
Antwerpse dokken
Foto: Bakhuizen*

*Staverse jollen
ver van honk
Foto: Bakhuizen*

*Houten
ronde jachten
op de Schelde
Foto: Bakhuizen*

*De fameuze
Royersluis
Foto: Dutilh*

Stijlvolle ontvangst in Antwerpens prachtige stadhuis

Foto: Dutilh

Het Admiraalzeilen op de Schelde was zonder meer bijzonder geslaagd. Er was precies genoeg wind en bovendien precies uit de goede hoek. Daardoor kon niet alleen in frontlinie worden gevaren — waarbij o wonder alle eskaders op een onderling aanvaardbare afstand voeren — maar kon daarna ook des voorzitters hobby, het weven, worden beoefend.

De weefmanoeuvres hadden we echter vaker en intensiever moeten uitvoeren, want kruisende vloten midden op de rivier bieden een uitermate spectaculaire aanblik. De vele bijbootjes, van velerlei vorm en materiaal, achter de schepen vormden een storend element bij het Admiraalzeilen.

Anderzijds bleek later, toen we bij vallend water aan de metershoge Scheldekade lagen, hoe nuttig deze bootjes waren om aan wal te komen.

Het deed alle deelnemers goed dat na afloop, toen de vloot aan de Scheldekade lag gemeerd, het admiraalschip „Ortelius” met admiraal Craybeckx langs voer om als het ware aldus dank te zeggen voor het gebodene.

*De Ortelius
als
Admiraalschip*

*Foto:
Bakhuizen*

Het waterspel des avonds ging naar mijn gevoel een beetje verloren door een te geringe concentratie van de schepen op één bepaald punt en een te geringe „vuurkracht”: velen hadden hun kruit letterlijk te snel verschoten. Maar meningen kunnen verschillen. Terwijl de Lloyd Anversois zeer elegant stelde dat „le spectacle de samedi soir, s'il attira beaucoup de monde, n'était certes pas de la même beauté que celui que présentait l'après-midi", de Standaard en Het Nieuwsblad juichten daarentegen dat „ieder van de vaartuigen was gehuld in een geheimzinnige Orson Welles-sfeer, met de zwarte gedaanten, die zich aftekenden in het spookachtige schijnsel dat zich weerspiegelde in de inktzwarte golven van een Schelde, die maar niet kon begrijpen wat daar allemaal op haar rug gebeurde”.

De R.Y.C.B. vereerde alle deelnemende schepen met een herinneringswimpel en bood alle deelnemers enkele voortreffelijke ontvangsten aan op het clubhuis. Daarbij won eerste minister Tindemans de sympathie van velen onzer door een uiterst geestige en vlotte toespraak tot de jubilerende zeilclub.

Het bezoek van de ronde en platbodenvloot was voor alle betrokkenen — en naar wij hopen voor de stad Antwerpen — een echt feest.

Na een daverend afscheidssatluut zeilde de vloot op een stralende zondagmiddag terug naar Nederland.

Bij de talrijke deelnemers, zo schreef ons één van hen, zullen de beide reünies samen als één begrip voortleven in de rij van grandioze evenementen zoals de Pelgrimstocht en Sail Amsterdam 700. „Het was fantastisch en ook nu weer ontstond, mede door de voortreffelijke weersomstandigheden, in korte tijd die onze rond en platbodenvloot kenmerkende oubollige en kameraadschappelijke geest, die zo ver afstaat van de vaak intolerante sfeer in het dagelijks leven met zijn „conflictmodellen” en „generatiekloven”.

Vormde het 125-jarig jubileum van een tweetal zeilverenigingen de aanleiding tot de hiervoor genoemde reünies, een ander „reünie”, maar dan van heel wat grotere allure, werd door de Verenigde Staten van Amerika op de Hudson georganiseerd ter herinnering aan de onafhankelijkheidsverklaring 200 jaar geleden: Operation Sail 200.

En al was de afstand dan wel erg groot, ronde en platbodenvloot behoorde er toch bij te zijn als het land en de stad waarmee Nederland zulke oude banden heeft, jubileert.

Ik zal hier niet op alle details van de voorgeschiedenis ingaan, maar uiteindelijk bleken 9 eigenaren bereid op eigen kosten met hun schepen en bemanningen naar New York te gaan.

Het waren:

ir. P. J. van Lunteren	Schuimer	schokker	1965
J. J. Offringa	Njord	boeier	1910
G. Verwelius	Zevija	lemsteraak	1898
C. J. G. Stegerhoek	} De Hop HK 61	pluut	1889
G. Voorneveld			
R. Kremer	Dankbaarheid	zeeuwse poon	1894
C. H. F. van Wijk	Bollewief	staverse jol	1976
G. ter Horst	Bolle Beertje	vollenhovense jol	1975
H. Verwaal	Vrouwe Lotje	hoogaars	1963
J. F. v. d. Stoel	Minke Lokke	boeier	1878

die we gaarne een welgemeend compliment maken voor dit vlagvertoon in Amerika.

Klaar voor de oversteek

Foto: Schaart en Buyse

De organisatie van onze normale reünies kost nogal wat werk aan voorbereiding en dergelijke. Het valt echter bijna in het niet vergeleken bij de besprekingen die plaatsvonden en ellenlange telexen die met New York werden gewisseld om de reis van de 9 schepen en alles wat daarmee samenhang vlot te doen verlopen.

En wanneer dan na alle zorgvuldige voorbereidingen een motor van een KLM jumbo bij de start op Schiphol in brand raakt en een gedeelte van de bemanningen daardoor 11 uur vertraging oploopt, ontstaat wel enige spanning en nervositeit.

Maar alle inspanning werd rijkelijk beloond, door het plezier van „er bij te zijn geweest”, door de aandacht in de pers en door het ontroerende enthousiasme bij de ontvangsten door Dutch Settlers Societies in de plaatsen langs de Hudson.

The New York Times had het volgende bericht: „Of the many waterside spectators few were prepared for the engaging flotilla of nine old leeboard Dutch sloops that came upriver in a V-formation escorting the schooner Eendracht. The crews were got up in 17th century costumes”.

En na een opsomming van alle 9 schepen wordt besloten met: „Just seeing them left a 48-year old Manhattanite out of breath”.

En in Albany – het vroegere fort Oranje en nu hoofdstad van de staat New York — waar men heftig discussieert over de noodzaak de haven al dan niet uit te breiden, verscheen in een plaatselijk blad zelfs een cartoon, voorstellende een drietal platbodems tegen een achtergrond van wolkenkrabbers met als ondertitel: „Our present port of Albany would be great if we still used those little Dutch ships. However . . .”

En de gastvrijheid van de Amerikanen moge blijken uit het feit dat ondanks alle vermoeienissen van zo'n tocht een der deelnemers niet minder dan 4½ kg in gewicht bleek te zijn toegenomen!

Wij noemen zelden namen in dit verslag — behalve bij de uitreiking van de wisselprijzen — maar ik meen dat hier ir. P. J. van Lunteren en zijn secretaresse mevrouw Muir toch wel in het zonnetje mogen worden gezet voor de ongelooflijke hoeveelheid werk die zij ten behoeve van de tocht naar New York hebben verzet.

☆ ☆ ☆

Niet onvermeld mag blijven, dat een veertigtal van onze jachten, op uitnodiging van de eveneens 125-jarige Koninklijke Roei- en Zeilvereniging „De Maas”, aan de door haar georganiseerde jubileumwedstrijden vanuit Zierikzee deelnam.

BRU 24, Eskadercommandant in Antwerpen

Foto: Rob van Mesdag

De federatie Oud-Nederlandse Zeilschepen — het samenwerkingsorgaan van Botterbehoud, Zeilend Bedrijfsvaartuig en onze Stichting — heeft het overleg met het Ministerie van C.R.M. en het Prins Bernhard Fonds in het afgelopen jaar voortgezet.

Het meest verheugende resultaat daarvan was dat het Prins Bernhard Fonds bereid bleek een bijdrage van f 150.000,— voor de Federatie te reserveren. Onderling was reeds eerder afgesproken een dergelijke subsidie in drie gelijke porties te verdelen. Over de bestemming van de betreffende bedragen wordt nog overleg gepleegd.

Met het Ministerie werd opnieuw gesproken over de vraag of schepen onder de Monumentenwet kunnen worden gebracht. Het probleem is dat „varende monumenten” roerend goed zijn en als zodanig niet onder de Monumentenwet vallen, die uitsluitend op ónroerend goed betrekking heeft.

Daarnaast werden aan het Ministerie drie subsidieverzoeken voorgelegd, namelijk:

- a. verzoek tot instellen van drie CRM-prijzen in de vorm van jaarlijks uit te reiken premies ad f 500,— met oorkonde voor diegene die het meest heeft verricht of doen verrichten aan herstel van het oorspronkelijke karakter van zijn schip of een wezenlijk onderdeel daarvan;
- b. verzoek om een jaarlijkse subsidie van f 5.000,— in totaal, ter dekking van de administratie- en publikatiekosten van de drie organisaties;
- c. verzoek om subsidie voor de restauratie van een pas in de Lek ontdekte oude blazer, de BZ 19 (Biezelinge).

☆ ☆ ☆

Hiervoor hebben we de algemene pers nogal eens aangehaald en geciteerd uit de berichten die zij aan de verschillende reünies hebben gewijd.

In onze specifieke watersporttijdschriften werd er evenwel geen woord aan gewijd.

En nu we toch over publiciteit spreken is het verheugend te kunnen mededelen dat de 5e druk van ons boek „Ronde en Platbodemjachten” in voorbereiding is. Voorts wordt binnenkort aan alle vrienden toegezonden een publikatie van ditmaal 44 pagina's, waarin een viertal onderwerpen worden behandeld die op onze schepen en wat daarmee samenhangt betrekking hebben.

Het is de bedoeling dat soortgelijke publikaties, die in samenwerking met scheepvaartmusea en anderen tot stand komen, zo mogelijk jaarlijks aan de „Vrienden” worden toegezonden als deel — belangrijk deel — van de activiteiten van de Stichting, geheel in overeenstemming met haar oorspronkelijke doelstelling.

☆ ☆ ☆

De aanmelding van steeds meer schepen, nieuwgebouwd of gerestaureerd, maakte bezinning op de inschrijvingscriteria noodzakelijk.

Een commissie, bestaande uit de heren ir. H. W. Stapel, J. K. Gipon en H. Lunstroo, werd met deze taak belast en kwam eind 1975 met een concept gereed. Na bespreking in het Stichtingsbestuur werd dit concept toegezonden aan een 30-tal werven en ontwerpers en daarna met hen in een speciale vergadering doorgenomen.

Tenslotte, in april van dit jaar, werd de definitieve tekst vastgesteld en gepubliceerd.

Door het hierboven vermelde overleg tussen Stichting, ontwerpers en werven, werd reeds vooruitgelopen op een wens in die richting, geformuleerd

Detail van een punter zoals de criteria dat graag zien

Foto: G. L. Berk

op het Hiswa-symposium van enige maanden later. Op datzelfde symposium werd overigens door een werfeigenaar een voor mij onbegrijpelijke tegenstelling geconstrueerd tussen „de zeer museaal ingestelde bestuurders van de Stichting en de bouwers, respectievelijk ontwerpers van zulke schepen, waarvan velen een meer karakterologisch standpunt huldigen”.

Begrijpt u het?

Het was overigens duidelijk dat verschillende symposiumbezoekers de doelstelling van de Stichting niet kennen, namelijk het behoud van het oud-Nederlandse scheepstype zoals zich dit tot het einde van de zeiltijd in binnenvaart en visserij heeft ontwikkeld en dan in het bijzonder wanneer de schepen als jachten worden gebruikt.

Daardoor zijn bij voorbeeld de te gebruiken materialen voor de romp uitdrukkelijk beperkt tot massief hout en ijzer/staal en zal daarvan niet worden afgeweken zolang deze materialen nog in voldoende mate verkrijgbaar zijn. Dáárom worden geen schepen van kunststof geaccepteerd.

Dat zeilen van kunststof wel getolereerd worden vindt z'n oorzaak in het feit dat geen vlas of langvezelig katoen meer wordt verbouwd. Maar wel heeft de Stichting het gebruik van katoen trachten te stimuleren door twee jaar geleden nog een 5000 meter langvezelig Egyptisch katoen in te voeren, waarvan nog een beperkte voorraad aanwezig is.

☆ ☆ ☆

Tijdens de winterreünie in het Van Gogh Museum konden we de herinneringen aan de zomerreünie in Sneek en aan Sail Amsterdam 700 weer ophalen. Een drietal films gaven ieder een eigen, voortreffelijke kijk op het Amsterdamse festijn. Vandaar ook dat bij deze gelegenheid de Van Waningwisselprijs — aangeboden door en genoemd naar onze eerste voorzitter — uitgereikt werd aan de heer J. H. Moes, secretaris van het Comité Sail Amsterdam 700.

De heer J. H. Moes met de Van Waning-prijs

Foto: Dutilh

Dat de Stichting aan een zekere mate van decorum hecht mag wel als bekend worden verondersteld. Het was daarom teleurstellend te constateren dat bij ontvangsten in Dordrecht en Antwerpen uitmonsteringen gedragen werden — en niet uitsluitend door jongelui — die eenvoudig niet door de beugel konden.

Indien de gastheer zich de moeite geeft z'n gasten correct gekleed te ontvangen, mag van die gasten worden verwacht dat ze hetzelfde doen, ook al is het warm.

Enkele gevallen van vlagvoering leken evenzeer onjuist. Een onbekende fantasievlag op het roer in plaats van de nationale vlag, een driehoekige vlag als geus, al dan niet met de naam „Eendracht”, een beleefdheidsvlag in het bakboordwant, zijn stuk voor stuk afwijkingen van de gebruikelijke vlag-etiquette.

De Stichting fungeert ook als klasse-organisatie om in die taak in het bijzonder de belangen van de wedstrijdzeiler naar voren te brengen. Na vooroverleg in twee Verbondcommissies, namelijk de Technische Commissie voor Ronde en Platbodemjachten en de Sectie Wedstrijdsport Ronde en Platbodemjachten werd door de Stichting in april een bijeenkomst belegd met alle wedstrijdzeilers om hun wensen en verlangens te vernemen ten aanzien van een aantal actuele wedstrijdproblemen.

Daarbij kwam allereerst de typecorrectie voor tjalken aan de orde.

Gesteld werd dat deze correctie zou dienen te worden vergroot van -0.03 tot -0.08 gezien wedstrijdervaringen, waarbij tjalken met lemsteraken in een en dezelfde klasse uitkwamen.

Ook voor grundels werd een dergelijke typecorrectie noodzakelijk geacht, omdat deze ten opzichte van schouwen ongunstig werd geacht.

Deze correcties — waarvan de grootte niet eenvoudig is vast te stellen — zouden overigens niet nodig zijn indien bij wedstrijden de schepen uitsluitend worden ingedeeld volgens type. Een voldoende aantal deelnemers is daarvoor echter wel voorwaarde.

Bruiser, een fraai houten botterjacht

Foto: Rob van Mesdag

Men was het er voorts over eens, mede op basis van een zeer uitvoerige studie van de heer Karssiens, om de faktor voor de botterfokoverlap te verlagen van 0.7 tot 0.5. Overigens werd terecht opgemerkt dat botterfokken niet dienen te worden gevoerd op schepen die ze traditioneel niet hadden. Een door de heer Rollmann met klem naar voren gebrachte gedachte om het aantal tactische wedstrijden uit te breiden vond algemene steun.

Tactische wedstrijden zijn die wedstrijden waarbij het vooral aankomt op de kunde van schipper, navigator en bemanning.

Daarentegen wordt bij strategische wedstrijden het resultaat vooral beïnvloed door de kwaliteit van het schip (gladheid, grootte natoppervlak, t.c.f., kwaliteit tuig).

Over een wijziging van de vergoeding voor driebladschroeven kon men het niet eens worden. Nadere studie is nodig.

De correctie voor het gebruik van dacrondoek dient per zeil afzonderlijk te worden toegepast.

☆ ☆ ☆

Op 6, 7 en 8 augustus was wederom de samenkomst van boeiers, Friese jachten, tjotters, Friese open- en kajuitschouwen en G.W.S. schouwen aan It Eilân te Heeg. De deelname was weer groter dan in 1974 (in 1975 was de lustrum-reünie van de Stichting in Sneek) en nadert thans de honderd schepen, zodat ook hier zich organisatorische problemen gaan voordoen! Vrijdagavond was er een bijeenkomst waar films werden vertoond o.a. van het Skûtsje-silen, terwijl de heer Van Foreest de suggestie deed een kleine werkgroep de mogelijkheden van een verbetering van het admiraalzeilen te laten onderzoeken. Tevens werden de deelnemers uitgenodigd hun krachten te beproeven op het ontwerpen van een embleem op verschillende wijze toe te passen bij representatie en activiteiten van het Comité.

Zaterdag vonden onder leiding van de W.S.V. „Heeg” de wedstrijden plaats. Afflauwen van de wind maakte voor sommigen de baan erg lang, maar het fraaie weer vergoedde veel! 's Avonds had de traditionele fakkelvaart plaats, die bijzonder spectaculair was.

Zondags, onder het kritisch oog van admiraal Mr. G. F. W. Hartung, aan boord van het Friese jacht „Frisia” van de heer Klazinga, vond het admiraalzeilen plaats. Hoewel de jury op sommige eskaders terecht kritiek had, gaf het geheel een machtige aanblik. De Hoefnagel-prijs ging naar het eskader boeiers en jachten, terwijl de Stichting-prijs veroverd werd door het eskader tjotters C.

Bij de prijsuitreiking memoreerde de voorzitter dat het dit jaar de laatste keer was dat we gastvrijheid van heit en mem Piersma genoten. Zij verlaten wegens pensionering de bekende jeugdherberg.

☆ ☆ ☆

Tijdens de enigszins verlate „herst-reünie” voor de jeugd, gehouden op 7 en 8 februari 1976 in de zeilschool te Heeg, werd het nieuwe bestuur van de jeugdafdeling geïnstalleerd, met Sikko Steenstra als voorzitter, Jan Stolp, Maarten van Hasselt, Hildebrand Leemans, Peter Overwater en Yvonne Jacobs. De heren Pieter van der Post en Peter van Zutphen namen afscheid. Dit reünie-weekend was erg gezellig, mede dankzij het feit dat het Heegermeer één grote ijsbaan was. Er waren 25 inschrijvingen.

Tijdens de zomer-reünie in Dordrecht, deze zomer, heeft de jeugd-afdeling de volgende activiteiten ontplooid:

Zaterdag 26 juni 's morgens vonden de traditionele roeiwedstrijden voor de prille jeugd plaats; uit de verbeterde strijd kwamen de volgende prijswinnaars te voorschijn: 6-9-jarigen: 1. Herman Vos; 2. Wim; 3. Brian Bik; 10-11-jarigen: 1. Jan Bik; 2. Kjetil; 3. Pieter Jorissen/Bart Broeren; 12-13-jarigen: 1. Ingrid Vos; 2. Liesbeth Vos; 3. Jack van Brenten.

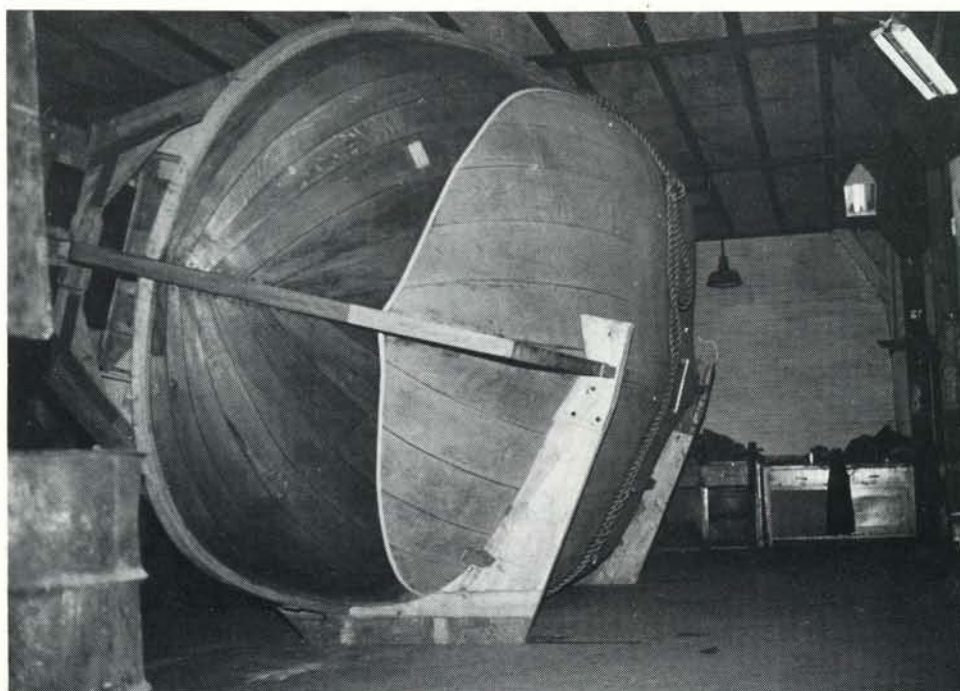
's Avonds was er een jeugdmaaltijd in restaurant „De Statenhof”. Honderd jeugdleden schreven hiervoor in. De kwaliteit van het eten was niet om over naar huis te schrijven en het bestuur is dan ook van plan om het volgend jaar voor een iets hogere prijs een betere maaltijd voor te schotelen.

De jeugdwedstrijden werden op maandag 28 juni gehouden. Winnaar van het De Waard-wisselblok werd de Zonnetij met als schipper Siebout Nootboom. Tweede werd Menno Nootboom met de Nootedop. Dit schippertje kreeg ook de Wisselspeen voor de jongste schipper. De derde prijs ging naar de Swealtsje. De opkomst was verrassend dit jaar: 15 schepen! Dit lag echter ook aan het unieke zeilweer, die maandag.

Voor het komend seizoen heeft de jeugdafdeling al weer enkele activiteiten op stapel staan, o.a. een lezing van de heer Jorissen over de ontwikkeling van spelevaart en watersport.

Er worden gelukkig nog steeds houten ronde en platbodempjachten gebouwd, naast de vele die in staal worden uitgevoerd. In ons jaarverslag 1972 vermeldde we reeds dat de heer Van Heijst in Eindhoven op zijn eentje is begonnen de boeier Constanter — volgend jaar 100 jaren oud — na te bouwen.

De boeier in aanbouw wordt gekanteld

Foto: Van Heyst

Het schip wordt op z'n kop gebouwd en onlangs — na 4 jaar — was de bouw van de romp tot en met de berghouten klaar. Toen moest het gehele geval in de beperkte werkruimte 180° worden gekanteld en van die operatie geeft bijgaande foto een idee.

Dit wordt dan het grootste houten schip — 8.05 m lang — dat de laatste jaren nieuw is gebouwd. Voorwaar een bewonderenswaardige prestatie!

☆ ☆ ☆

Tenslotte een interne, organisatorische zaak. Uw voorzitter en secretaris-penningmeester hebben beiden besloten hun huidige functie in het bestuur te beëindigen. In overeenstemming met de bepalingen in de Statuten wordt naar een voorziening in de vacatures gezocht. Tijdens de winterreünie zullen naar verwachting daaromtrent mededelingen kunnen worden gedaan.

☆ ☆ ☆

Nog eenmaal Dordrecht

Foto: Dutilh

